

NOVINE

Glasiilo Slovenske krajine

Priloga : M. List s kalendarom Srca Jezušovoga
i Népujság.

Izdajateo: KLEKL JOZEF, vp. pleb.
bivši nar. poslanec.

Uredništvo M. - Sobota,
Kolodvorska ulica 123.
Cena oglasov: cm² 75 par,
1/4 strani dobi 20%, 1/2
strani 25% i cela stran
30% popusta za edno
objavo. Cena malih o-
glasov je: do dvajsetipet
reči 5 Din., više od vsake
reči pol Din. Med teks-
tom cm² 1.50 D., v „Po-
slanom“ 2.50 D. Takso za
oglasne plača uprava i da
za vse oglase od 5% do
50% popusta pri več-
kratnoj objavi.

Ček. položnice št.: 11806

Rokopisi se ne vračajo.

Novine prihajajo vsako
nedelo. Cenapriskupnom
naslovi 25 Din, na po-
samezni naslov 30 D.,
M. List na skupni naslov
10 D., na posameznoga 15
D. Či se cela naročnina
naprej plača do konca ju-
na. Prek toga časa je na-
ročnina za 5 D. veksa. A-
merikanci plačajo za No-
vine, M. List 4 dol., ravno
tak naročniki iz Canade,
Australije i Južne Ameri-
ke. Prek mej države v Eu-
ropi je cena Novin 57 D.,
M. Lista 25 Din. Plača se
v Črensovcih na upravni-
štvu, naročitev: Tiskar-
na Panonija M. Sobota.

Pozdravljeni!

Zveza trgovskih gremijov i zadrug za Slovenijo si je izbrala prestolico naše krajine za kraj svojega letošnjega občnega zbora. To je veliko priznanje pa odlikovanje za naše mesto. Ne vemo, ali je mislo odbor zveze, gda je izbirao mesto za svoje letošnje glavno zborovanje, na to, da slavi Slovenska krajina letos 10 letnico združenja z brati prek Müre. Če je mislo na to i na ta način povzdignoti te naš najlepši jubilej, potom njemi pristrčna zahvala za to pozornost! Zveza trgovskih gremijev i zadrug za Slovenijo je stanovska organizacija vseh slovenskih trgovcov. Vsaki trgovec je njeni član; prav zato pa predstavlja zveza tudi takšo moč v našem narodnom gospodarstvu.

Mi se radiujemo tomi, da moremo pozdraviti v našem mestu najodličnejše zastopnike slovenskih trgovcov. Zavedamo se, da bo njihov obisk prineseo gospodarsko dobro tudi našoj zemli. Poleg duševnih vezi, ki najbolje družijo narod, so gotovo prve tudi gospodarske vezi.

Vseširok je znana solidnost slovenskoga trgovstva. Ka se je pa v tom pogledi med bojom in prva leta po njem vgnezdilo gnjiloga v trgovski stan, to jo dnes malo ne že popolnoma zaceljeno i dnes vživle slovensko trgovstvo dober glas v našoj državi. Samo tomi se mora zahvaliti, da je razmeroma brez vekše škode prešlo skozi žmetne gospodarske razmere zadnjih let.

Želemo, da bi zborovanje zveze gremijov v našem mestu

bilo čim bole plodonosno. Iz našega mesta i naše krajine pa naj ponesejo čim lepše vtise. Mi smo njim zahvalni, da so prišli k nam; vej nišče ne občuti tak kak mi sami, v kakšo škodo nam je premalo medsebojno poznanje. Prilike, v šterih smo živeli, so nas odtujile. Mi smo živeli v ešče neprimerno žmetnejših razmerah, kak tam prek. Hüde posledice so ne izostale. Sami je opazite. Nišče ne žele bole, kak mi sami, da popravimo vse i da bomo v vsakšem pogledi med sebov viteški tekmüvali. V toj želi Vas pozdravljamo i Vam klišemo: dobrodošli!

Zakaj smo romali

Z risalskim romanjom na Brezje smo osvedočili — tudi tisti, ki smo samo v duhi romali — svojo katoličansko i slovensko preminočnost i svojo volo, da ščemo v tom duhi življenje Slovenske Krajine tudi nadaljavati.

Pred petdvajstimi leti smo dobili iz rok svojih duhovnikov svoj prvi Kalendar i „Marijin list“. Sledkar smo dobili iz rok duhovnika svoje „Novine“, ki so istotak utrdjavale med nami katoličanstvo i slovenstvo. Naši duhovniki so bili skoro edini naši vzgojitelje, ar so bili vsigdar v tesnoj zvezi s svojim ljudstvom. Zato: če ne bi bilo doktora Ivanocija i njegovih vučenikov, dnes skoro gotovo mi ne bi bili združeni z drugimi Slovenci. Zasluga naših duhovnikov je, da je slovenski duh ostao živi med nami.

Zato je to romanje bilo zahvala Vsemogočemi i Materi

Mariji za dobroto, da smo očuvali svojo vero i narodnost.

Ob toj priliki smo dužni, da se z vsem srcem zahvalno spomenemo svojih pokojnih narodnih dobrotnikov, ki so v zadnji 25 letaj preminoli. To so predvsemi dr. Franc Ivanoci, tišinski kanonik. Oni so bili duša našega duhovnoga življenja. Dale trije mladi bogoslovci, šteri so dosta obetali i nas rano zapustili: Štefan Kühar, Miroslav-Jožef Baša i dijakon Rudolf Kühar. Izmed drugih naj se spomenemo ešče s pok. beltinskoga plebanoša Štefana Kühara. Tej i vsi ešče živeči njihovi tovariši po stališi i deli so bili voditelje našega romanja.

Poleg zahvale pa je to romanje bilo tudi prošnja, naj Marija ešče duže blagoslavla s svojim Sinom našo krajino. Naj nam izprosi, da zrastejo naši sinovje v dobro duhovno i svetsko izobrazbenstvo, ki bođe pomagala svojemi ljudstvi k bolšemi življenji.

Naj znajo vsi beli i čarni, da smo se ne šli v svet kazat za prazen krič — šli smo romant!

Katoličanska Francija

Že več let se v Franciji obnavla versko življenje. Vučenjaki, pisatelje, ljudje v visoki službaj so jako verni, velka pa je pokvarjenost med preprostim ljudstvom, kak v varašaj tak na vesnicaj. To je sad šole brez verskoga nauka. Francoski katoličani so tak verno i trdno branili svoje pravice, da je brezverska vlada dovolila ništernim redovnikom povrnjenje v Francijo. Kak živo je versko življenje francoske mladine, zlasti dijaške, i vučeni ljudi, to nam kažejo številna zborüvanja. Tak je k Vüzmi romalo 6000 mladi-

ne v Rim, gde so pokazali sv. oči svojo vernost. Vršijo se mnoge duhovne vaje. — Važno pa je bilo zborovanje „družstva za krščanski zakon“ preminočni mesec. Tu so si najbolši vzgojitelje pogučavali od toga, kak bi se naj mladina prav vzgajali, da bi se rešila vsej nevarnosti v nevarni mladi letaj. Oni dobro znajo: kakša je mladina, takši narod zraste z nje. — Delavnost francoskih katoličanov je vredna, da jo nasledujemo!

Te mesec pa so se vršile velke slovesnosti v čast sv. Ivani Dark ali Devici Orleanskoj. Brez razlike so se udeležili proslav kardinal poleg luterana ministerskoga predsednika, brezverski ministri itd. Država i cerkev sta sodelüvala. Što je bila sv. Ivana orleanska? Živela je pred 500 leti, gda so se Angleži skoro 100 let vojujüvali s Francozi. Francoski krao je bio slab, plemenitaše so vlekli vsaki k sebi i tak bi skoro Angleži zavzeli celo Francijo. Te se je prikazala 17-letna pastirica Ivanka. Pravila je, ka se njoj prikazujejo ništerni sveci, ka čüje boži glas, ki jo zove v boj proti Angležom. Postanola je vojak, vodila je francosko vojsko od zmage do zmage, zavzela mesto Orlean i korönüvala kraja Karola VII. Angleži so bili štirani. Vse je slavilo junaško Ivano. Pa kak se večkrat zgodi, tak i zdaj. Prle slavna — zdaj ponišana. Hüdboni ljudje so jo pa judaški odali Angležom, te so jo zaprli v temnico i jo obsodili na smrt. Pravili so, ka je bila krivoverka i compnica. V tistem časi je bilo v navadi, da so krivoverce zažigali na takzvani „grmadaj“, to je na visokom küpi lesa. Tak so tudi Ivano žežgali. Ta obsodba je bila krivična. Angležka je že za sto let odpadnola od Rima v luteranstvo. Že par let po njej smrti je cerkveno sodišče preiskalo Ivanino obsodbo i povedalo, ka je bila neüžna. Sv. oča Benedikt XV. pa so jo proglasili za svetnico. — To vrlo dekló so slavili Francozi i kat. ženska mladina, šteri zavetnica je sv. Ivana.

Podperajte

„NOVINE“!

„Novine“ pred desetimi leti.

Leto 1919. je bilo za našo krajino jako viherno. V tom časi so bolševiki vladali nad nami. Tudi naše „Novine“ so doživle preganjanje i je vredno, da se ga spomenemo.

Tisti čas je bio urednik „Novin“ g. Jožef Klekl ml., dolenski plebanoš. Zadnje „Novine“ pred bolševiki so izišle 23. marca 1919. Bolševiki so je etak prevzeli: Izdajatelje g. Klekli v Črensovcu sta niki den prišla naznanit bolševiški komisar Tkalec — bivši črensovski kantor — i glavar Ciganj, da so „Novine“, zaplenjene i naj Klekl izročijo naslove naročnikov pa naročnino. Oni so njemi odgovorili: „Vzemem na znanje. Na dohodkaj se bomo delili!“ Tkalec je odgovoro: „Naj samo gor ne plačamo“.

Tak je bilo zgübleno vse, ka je služilo našemi ljudstvi i „Novine“ so prišle v roke zapelivcov i sovražnikov slovenskoga ljudstva. One so postanole orodje, s šterim so bolše-

viki razširjavali čemër med nami. Gda so „Novine“ po nikelkih mesecih prišle nazaj v prave roke, te je žmeče bilo začnoti izdajanje, kak v začetki.

Kakše so bile „erdeče Novine“? Obliko so obdržavale prvejšo, da bi leži pridobili ljudstvo. Ceno so taki podignoli. Urejüvanje so si etak razdelili: nadurednik i „dela nadpomöčnik“ (nova reč iz bolševiškoga slovarar!) Pustai Jožef (te martjanski kantor i vučiteo); odgovoren urednik Tkalec Vilmoš (črensovski kantor i vučiteo), on je bio tudi lastnik pa izdajateo. V uredništvu je tudi bio dijak Kološa (že pokojni).

Etak so se začnole: „Oglas k ljudstvi slovenske okrogline! Delavci! Pörgarje! Soldacje! Vdarila je ona vöra, gda de proletarstvo prisiljeno na to, ka naj samo vzeme v roke ravnanje vlade i za tvojo prišestnost skrbi itd.“ Naznanja dale, da je nastavljeni direktorij za slov. okrogline pod imenom „Slovenski tanač Delavcov“.

V začetki so se bolševiške „Novine“ tiskale v Sombateli, sledkar v

Lendavi. Izdali so 16 številk.

Prve dni junija pa je Tkalec razglaslo „slovensko socialdemokratsko republiko“, da bi se rešo iz rok bolševiške vlade, ar je preci penze v žep djao. Tkalca pa so vsi na cedili pustili, on sam je pa odskočo v Austrijo. Njegovi „delativarišje“ (ta reč je pa iz „vendslovenskoga“ slovarar!) so etak pisali v svoji „Novinaj“: Pred štirami dnevmi vöskričano Mörsko republiko so samo neki švindlarje napravili, ki so si samo svoje žepce napunjavali. Zrok tomi je bio eden nevalänc Tkalec Vilmoš, ki je, zapelavši ljudstvo, povrgao ga v nevoli... Dale: „Tkalec V., bivši zavpnik politične slovenske krajine, je bio samo eden prosti nevalänc, eden tolvaj. On vas je zapelao... vkradno vas je... Z milijonami po nepravoj poti spravlenimi je odskočo v Avstrijo.“

Znova so nas pozdravile naše „Novine“ 17. augusta 1919.

Bolševiške Novine so imele 38 naročnikov. Po grofovskih automobilaj so je razvažali i metali po vesnicaj. G. Klekl sami pišejo, da so si

duge mesece mleko segrevali pri njih. „Dr. Ciganji se mam zahvaliti, da sam zavolo bolševiški novin ne vmorjeni. Da je novin nišče ne što meti, je to tak svadilo rdeče gospode pri njih, da so me v Pešti tožili kak proletarrevolucionarar i pred peštanske šöštare bi se mogo iti zagovarjat, zakaj se ne širijo Novine. Ka bi mi ti milostljivo vajat prisödili, ne treba povdarjati.“ Tak pišejo g. Klekl.

V Novinaj se je Pustai podpisüvao S. B. — to je „stari bolševik“: Šerüga Vince pa M. B. — „mladi bolševik“. Pisao je bolševiške Novine tudi Kuzma Pišta iz Bogojine (zdaj profesor). Slovenski pravopis pa je vpelao Šerüga. Jezik so pisali posebno v začetki jako slab. Vogrske izraze so do reči prestavljali (kak neki ešče dnes!), n. pr. „alezredes“ pišejo „podjezernik“ itd.

Velke vihere so preživle Novine s svojim izdajatelom g. Kleklom vred. Zato moramo biti zahvalni, da je bolševizem ne duže ostao, da so lejko oživle Novine i nas pripravile za oslobodjenje.

Prisrčen sprijem našega romanja.

Naše že tak dolgo zaželeno vekše romanje k Mariji Pomagaj na Brezje, se je razvilo v veliko versko i narodno proslavo. Že par let smo vsigdar nekam odlašali. Odločili smo se za desetletnico naše združitve z velkov narodnov državov. I tudi ob toj desetletnici smo ešče ne znali natančno za čas, gda naj idemo. Samo ednok je nikak povedao, da idemo za risale i pripravljene smo bili iti skoro vsi ka nas je v našoj krajini, staro i mlado, zdravo i betežno. Bilo nam je pa to tak nenadoma povedano i v takšoj naglici smo se spravili na pot, da je naravnoč čudo, či so se nam nej zgodile pri vsem kakše vekše neprilike.

Naš voditeo, bivši poslanec g. Klekl so pred romanjem nenadno zbetežali drugi gospodje so se zvečine ne mogli v tak kratkom časi odločiti, vnogi, vnogi so se pa iz najrazličnejši zrokov nej mogli v tak kratkom časi odločiti i pri praviti. No, pa hvala Bogi, itak se nas je spravilo vküp

prek jezero romarov

i več smo si niti nej mogli i nej smeli želeti ar je že to bila prevelka vnožina za takšo dukšo pot posebno ešče v ranom sprotoletji, gda se vreme jako rado meša. Itak smo meli ravno v najlepši krajaj preveč božno vreme i smo na tesnom spali. Kakša vekša nesreča se je pa na celoj poti nikša nej dogodila.

Na risalsko soboto zajtra je bilo že okoli štrte vöre v Soboti vse živo. Romari so šli v farno cerkev k meši ob pol šesti se je pa železnica že genola z sobočke postaje. V nikelko minutaj je bilo prek tristo ljudi v najlepšem redi v vagonaj. V Beltinci ie čakalo više šttristo ljudi i do Lotmerka se nas je že telko nabralo, da smo bili na tesnom i nam je dvajsti

vagonov ne bilo zadosta. V Ormoži so se pridružili ešče romarje z len-davsko okrogline i dobili smo k našemi vlaki ešče štiri vagone.

Molitev, pesem, radost.

Či je človek šo vdiljek po vagonaj i gledao naše ljudi, je lahko s temi tremi rečmi povedao vse razpoloženje našega ljudstva. Vsešerom smo vidli vesele obraze v vsej vagonaj se je pa molilo i spevalo kak je to že naša stara lepa navada. Mladi i šteri so se obrvim vozili v te kraje so ne mogli ločiti od oken ob pogledi na nove krajine.

Pozdravi.

Naš vlak je že od daleč izgledao, da je ne navaden potniški vlak. Bio je dvakrat dugši kak navadni vlaki i ves okrašen z rožicami. Zato so ljudje, šteri so iz novin zvedeli, da se mi pelamo na Brezje, že od daleč spoznali, da se to zdaj mi pelamo i so nam z rokami majutali v pozdrav.

Poleg ljudstva so nas pa pozdravljali tudi zastopniki mest i oblasti. V Ormoži so nas prvi pozdravili. V Celji so nas pričakali z muzikov i pozdravili zastopniki mesta, društev, vojaštva i tak dale. V Zidanom mosti ravnotak, poleg so bila ešče vsa šolska deca z zastavicami i rožami, ka so nam potom vse darovali. Ljubljana nas je tudi srčno pozdravila, čiravno smo se samo mimo pelali. Tu so dijaki izstopili ar so oni morali eden den prvlé domo priti. Jako lübeznivo nas je pozdravo tudi Kranj, gde nas je posebno razveselila edna ščista malička deklička, štera nas je pozdravila.

Za vse pozdrave se je zahvaljevao mesto betežnoga g. Klekla g. bogojanski plebanoš Ivan Baša, dugoletni urednik „Marijinoga lista“, šteri je zdaj vodo naše romanje na Brezje.

Brezje.

V takšem prijetnom razpoloženji — meli smo tudi svojo muziko sehom, smo prišli do Otoč prle kak smo se troštali — ob dvema po pooldnevi. Vsi smo zgrabili po svoje cekre i kufrece i v par minutaj, ravnotak hitro, kak smo napunili železnico, smo jo tudi spraznili. Razvilo se je lepa, kakši šest sto metrov duga procesija proti cerkvi Marije Pomagaj, tak, da so se ljudje vse čüdüvali odked se nas je telko vzelo.

Gda smo poglednoli cerkev, so se vnogim zasvetile skuze v očaj. Med spevanjom i molitvov smo prišli v najlepšem redi v cerkev, gde smo meli kratko pobožnost potom smo se pa razdelili po hižaj, da smo dobili mesto za spanje. Večer se je pa začnola spoved za vse romare.

Dijaki na romanji.

Z nami romari je šlo tudi okoli sto dijakov i dijakinj na božo pot. Kak smo že gori zapisali je dijaško romanje trajalo eden den menje, ar so oni meli v torč po risalaj že šolo. Zato so v soboto zvečer s svojimi voditeli profesori izstopili, si poglednoli najprve Ljubljano več kak polovica je bila navzoča pri orlovskoj akademiji, gde so dovolili našim dijakom zobstov vstop. Naši dijaki so bili zavzeti nad programom i izvajanji, posebno so se pa radüvali, da so vidli navzočega tudi samoga ljub-lanskoga prezvišenoga püšpeka dr. Jegliča junaškoga boritela za krščansko vero i slovenstvo. V Ljubljani je dijaštvo prenočilo, drugo jutro, to je na risalsko nedelo so se pa odpelali na Bled. Prek Vintgara, gde so se ne mogli načüdivati silnim pečinam i šümenji vodé, so prišli nikak v dve vörj na Bled. S čuni so se prepelali na otok, gde je opravo g. profesor Pavlič sv. mešo med lepim popevanjom dijaštva. Opodne so meli vsi skupni obed, štero njim je preskrbo ljubljanski oblastni komisar, potom so se pa izredno vesele vole i ob lepom vremeni vozili po jezeri i so

ogledavali lepote Bleda. Samo očak vsej naši gor stari Triglav, si je nej šteo megle stirati s temena, tak da je dijaštvo vidlo Triglav komaj proti večeri, gda se je pelalo z Bleda na Brezje.

Na Brezje so prišli dijaki v nedelo večer vsi dobre vole, čiravno je šo dešč i so bili že vsi močno trüdni. Tu so opravili szvoje pobožnosti, večer spoved, drugo jutro pa so bili pri sv. prečiščavanji, okoli desete vöre so se pa odpelali vsi prek Ljubljane nazaj v Soboto. Dijaki so se obnašali vsešerom dobro i so držali red, ka je na domačine napravilo jako lepi vtis.

Pobožnosti i zborovanje na Brezji.

Naši ljudje so bili na Brezji ščista zadovoljni. Čiravno nam je vreme ne bilo ravno preveč prijazno, čiravno smo na tesnom slabo spali, ar je vsakši zmed nas znao, da si tak velka vnožina nemre vsega tistoga želeti, ka lahko človek doma dobi i da na dukšoj poti mora človek nikelko tudi trpeti i meti stroške.

Slovesno sv. mešo za romare na Brezji so opravili mil. kanonik g. dr. Vraber iz Maribora, predgo so pa meli naš plebanoš g. Baša, šteri so tudi vodili zborovanje zadvečera. Vsi govorniki so v glavnom povdarjali namen našega romanja, da se poklonimo nebeskoj kralici, da se radüjemo 25 letnici njenoga lista v našoj krajini i 10 letnici združitve naše krajine z velkov narodnov državov. Zvečer je pa bila rimska procesija s svečami.

Romari so ves den na risalovo veselo popevali i molili v cerkvi, gledali Marijino podobo v maloj kapelici na ednoj strani cerkve i občüdüvali po stenaj obešene vnoge zahvale za doblene milosti. Domačinom se je povidlo naše lepo obnašanje posebno da naše popevanje, gda je spevala cela cerkev.

(Dalje prihodnič.)

• F. S. Finžgari

Strici

V.

Na Podlogi je nastanola steska, hüjša kak v košnji. Prišli so zidarje belit, ribali so pod, črevlar je klepao po kopitaj, vozili so iz mlina pa v mlin, hodili so v bližanji varaš po blago.

Na sredi vsega dirindaja pa je stao on: oča Šimon; vzravnao se je, kak či bi se njemi dvajseti let poškalilo s pleč; vse je videlo, vse je znao, vsem zapovedavao.

Dečki — sinovje so dobro poznali očo. Po cele mesece se je potajjo pa njim prepüsto gospodarstvo. Če je pitao Gašpar: „Oča, kak bi napravili?“, je odgovoro: „Tak, ka de prav.“ Vsigdar pa, gda je šlo pri hiži zaistino, ob košnji, ob žetvi pa mlativti, te se je poprijao sam i te je pri hiži vse prevzela edna sama miseo — očova.

Miha pa Boltežar sta bila dve vöri, šterivi je gnala očova miseo. Opolnoči sta hodila spat; mučala sta.

Božnar pa je pripravlao Luciji balo vsem grüntarom na just.

Gda so se večer pred zadnjim ozavanjom oglasile trompete i so se zazibala kola po klanci od Božnara proti Podlogi, je bila cela ves vküper. Cele procesije žensk pa dece so stopile okoli vozov. Lucija je delila

— proti žalarskoj navadi — iz rešeta pogače vsakomi, što je vtegnro roko. Gda so pa pripelali balo na Podlog, je oča Šimon postavio dva škafa vina pred hižo. Zjajao je lejko vsakši, kelko je šteo.

Zdaj se je že začnola gostüvanje na Podlogi. Vozačje (foringašje) so večerjali, vino je teklo kak či bi ga natakali iz žleba. Štokoli je majcenek prijao i nesao s kol v hižo, je že vjö v pogačo. Lucija pa je med deco delila i delila . . . Takša je bila zapoved oče Šimona, ki je ves svetešnji i svatovski. Muzikante so čüli po vsoj vesi, tak so vlekli.

Mladoženec Gašpar je bio nemiren, da se njemi je stari skrivoma nasmehavao. Či bi bio pri košnji takši, bi oči rasoje zdigno nadnjega. Vse njemi je letelo iz rok, drkao je se pa tá, ne je več znao, kama bi se djao. Zato je pa bio Mihor kak očova roka. Čüden mir njemi je gledao z obraza pa v tom miri so se njemi vüstnice spoj krožile v smej; te smej je ne bio veselje, liki skriti zasmeh. Ešče prle kak je oča zapovedao, je že držao za delo. Oča — i samo on — je razmo té smej pa vido sini v düšo. Liki ovado ga je ne. Niti ednok je ne megno z očmi, da bi pokazao na sina. Boltežar je pa ne znao, kak je ž njim. Vino ga je razgrelo, pred muzikantamij je hodo pa poskaküvao z lovrencom na glavi. „Na zdravje Lucija!“ je točo.

Či nebi Šimon oznano vozačom pa muzikantom, ka je nedela, bi zaplesali pa zapili nedelsko mešo.

Nedela na Podlogi je bila nemirno tih. Küharice pa služabnice so toti delale za hasek, liki na domače je leglo nekaj svečanoga i skrivnostnoga. Sam oča je bio mučiči pa pripognjeni. Edina Štefa je hodla v kamro ogledüvat cele bregé pogače, fank pa cvrtja, pali v gornjo hižo gledat novo oblekco — bila je najmlajša posvatbica. Gašpar si je oblačo kaput, pokrio krščak, vöre so se njemi pa vlekle v večnost. Prišlo je ütro, trbelo je iti k zdavanji.

Prvle kak bi se sin pelao po sneho, sta se srečala oča pa Gašpar v hiži. Nemo sta si gledala v oči, dokeč je ne sin spadno na kolena i zaproso:

„Oča, odpüstite mi, če sem Vas gda razžalo. Blagoslovite me.“

Šimon ga je prekrižao ob prvim: „Bog naj te blagoslovi, pa te bo, če ga ne zapüstiš.“ Prekrižao ga je drugo: „Blagoslavljam te jaz, tvoj oča, da ne pozabiš štrte zapovedi žive dni.“ Pa ob tretjim ga je prekrižao: „Pa ešče materin blagoslov z nebes nad tbe, da bi bila Lucija kak moja pokojna.“

Sin je stano. Oba sta mučala, si stiskale roke, bridko njima je gračüvalo v grli, dokeč so se ne orosile oči pa sta se ločila.

Okoli poldneva komaj so se vrnoli svatje. Gašpar je skočo s ko-

leslina pa skrbno pomagao Luciji dol. Lucija je bila kak roža. Vsa cerkev je pri zdavanji gledala v njo. Zaigrali so, mladoženec je pelao sneho po stubaj pred dveri, ki so kakpa zaprete. Staršina je sklonkao, dokazüvao, da imajo vse pravice do hiže i po dugoj pravdi so njim dveri odprli. Na pragi se je prikazao Boltežar. Na lesenom tanjereci je držao pogačico, vso v erdeči pantlikaj. Stopo je pred sneho i njoj ponüdo. Dečko je premetavao rile kak špice — zdaj se njemi je pa roka trosila. Godba se je vtišala, svati so poslušali.

„Na, Lucija! V znamenje, ka krüha v našoj hiži ne boš nigdar stradala.“

Lucija je vzela pa segnola Boltežari v roko. Stisnola njemi je v prgiščo srebrni penez pa pravila: „Bog te plačaj pa poslüni!“

Nato je začno Boltežar jeclati: „Ne boš šla več prek -praga te hiže, dokeč te ne odnesejo.“ Pa je prijao sneho, jo zdigno i postavio prek praga v preklet. Stisnola ga je pri srci, gda jo je že držao v rokaj. Posvatbici Štefi se je vidlo vse to tak veselo, ka je prosila: „Ešče mene!“ Namesto Boltežara pa je stopila k njoj Lucija, jo tesno obinola i küšnola, kak je je ešče nišče ne.

(Dale.)

NEDELA

(Po risalaj prva. Evang. sv. Mataja, 28. 18—20.)

I Jezus je pristopilo ino njim je spregovorilo te reči: „Dana mi je vsa oblast v nebesaj i na zemli. Idite tuda i učite vse narode; krščavajte je v imeni Oče i Sina i Svetoga Duha ino učite je spunjavati vse, kakoli sem vam zapovedao; i glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.“

Navuk: S temi rečmi je Kristuš izročil apoštolom trojno oblast: učeniško, duhovniško i pastirsko. Oblubo njim je tudi svojo pomoč. Oboje vala tudi za vse naslednike apoštolov do konca sveta.

„Pomoč delavcom.“

Okrožni urad za zavarovanje delavcov v Ljubljani je izdal knjigo Dr. Jože Bohinjec: „Pomoč delavcom članom Okrožnoga urada za zavarovanje delavcev. Praktična navodila o pravicah in dolžnostih zavarovanega članstva.“

Knjigo priporočamo vsem članom Okr. urada (bolniške blagajne), kak tudi delodajalcem, zlasti pa tudi občinskim uradom. Knjigica ma 96 strani i je priložena tudi tabela prispevkov, t. j. kelko plača zavarovalnih prispevkov mešter i kelko delavec (uslužbenec). Knjigica ima samo praktične namene i je pisana tak, da jo vsakšji leško razmi. V njoj je popisano vse, ka mora zavarovani član znati, da bo znao prav ravnati i uveljaviti svoje pravice, gda potrebuje zdravniško pomoč. Zgodi se vnočkrat, da je oboleli član ali njegovi domači oškodovani pri dajatvaj na eden ali drugi način, ka je zakrivo zasam toga volo, ar ne pozna predpisov.

Knjigica ima namen tudi bliže spoznati i navčiti člane te važne ustanove i vtrditi vüpanje v zavarovanje i pravilnost praktičnoga poslovanja.

Cena knjigici je 4 Din, da se stem omogoči vsakom nakup i se odavle pri Ekspozituri okrožnoga urada za zavarovanje delavcov v M. Soboti.

Ar je knjigice le malo v zálogi i se kesneje več ne dobi, zato si jo naj vsaki preskrbi kem prle.

Knige za naše delavstvo.

Javna borza dela v Ljubljani je kupila zaednok 37 knjig pripovedne vsebine. To so v glavnom dela najboljših naših slovenskih pisatelov. Dela so tak izbrana, da so kak najbolje primerna četvcom, ki je bodo v roke dobili. Te knjige so namenjene našemi sezonskomi delavstvi, ki odhaja v vekši skupini na delo v Nemčijo i Francijo. Ekspozitura javne borze dela v Soboti je že nekaj i ešče bude v najkrajšem časi odposlala te knjige dobrim, za to primerim delavcom, ki bodo knjige izposojivali v svoji skupini. Vse knjige so vezane in opremlene na več mestaj z borznim pečatom. Razen toga je jav-

na borza dela v Ljubljani kupila za naše delavstvo po 20 izvodov knjige „Nemščina brez učitelja“, i to 1. i 2. del. Tudi te knjige so že tu i se bodo taki razdelile. Nemamo zadosta zahvalni reči, da bi se zadostno mogli zahvaliti javnoj borzi dela v Ljubljani za te njen velki čin. Naše delavstvo pa, ki dobi te knjige v roke, naj gleda, da bo pazilo na knjige, ar so knjige ne namenjene samo za eno leto, liki za kem največ. Knjige bo najpre trbelo ob povratki z dela domov vrniti i se bodo nato prihodnje leto znova razdelile. S časom namerava javna borza dela v Ljubljani skupno z delavsko zbornico za Slovenijo osnovati za naše delavstvo posebno knjižnico.

Kak je bilo prav, da smo opozorili delavstvo na knjigo „Nemščina brez učitelja“, svedočijo vnoga naročila, ki je vsaki den dobivamo iz Nemčije. To dokazuje tudi, da njim mora biti ta knjiga jako potrebna. Ništerni naročajo samo prvi del. Sporočamo, da komaj oba dela tvorita celoto i zato pripravljamo, naj si vsaki kúpi oba dela.

Ka je domača reč, se vidi iz vnoгих pisem, ki jih vsaki den več prejemo. Pišejo nam ništerni, da „Novine“ desetkrat pa ešče več prečtejo, ar drugoga nemajo. Mi bi v Novinaj radi povedali kem največ, eli ka, da so tak male!

Murska Sobota

— „Lendavska“ cesta. V Soboti so na ništerne hiže zabite tabele z napisi cest i vulic. Cesta proti Ledavi se sove na tabli „Lendavska“ — radi bi znali, zakaj? Či domači ljudje pačijo naša imena, je to že višek nerazumnosti! Opozarjamo meročajne činitele, naj te napis popravijo kem prle! Tudi tisto tablico na ledavskom bregi bi trbelo bole poglednoti!

— Žela stanovnikov Kroške ceste i bližnje okolice je, da bi dobili poštni nabiralnik. Vüpano, ka ga naskori dobimo.

Slovenska krajina

— Prosimo širitelje, da odzdaj naprej naj idejo po „Novine“ v trgovino I. Hahn, gde je dobijo.

— Iz Bogojine v Gančane je takša pot, ka bi želeli, naj bi se kakši višiji gospod ednok po njoj pelali! Lekaj se občini Bogojina pa Ivanci svajujeta, što je dužen pot popraviti. Mi smo si to ne zmislili, ar bi ovači bila pot v poštenejšem stani, či bi njim što povedao, čida je. Priporočamo!

— Svetešnji počinek. Ponovno se dogajajo slučaji, ka niki ljudje na zapovedane svetke opravljajo težaška dela. Ka oblast to kaznuje, smo že ednok pisali.

— Večeslavci. Naša ves se imenuje po českom kralji sv. Vaclavi, ki se je v starom českom jeziku zvao Večeslav (Venceslav). Letos obhajajo Čehi 1000-letnico smrti sv. Vaclava, zato se nam vredno vidi, da opozorimo na to zanimivo ime vesnice v jelenskoj fari.

— Vojaški nabori so se vršili te dneve v Soboti i v Beltinci. Kak navadno, so bili dečki tiste dneve pred naborom dobre vole pri kletaj i v oštarijaj, ar so „dvajščeki“ pač viherni.

— Blatonci. V toj vesi se poleg velkoga blata na cesti najde tudi zdroblena glažovina. Pešči pa biciklisti ščejo prositi za blatončare po-

hvalno pismo za to lepo delo. (Če što na mapi ne najde toga kraja, naj pozvedi v uredništvu. Op. ur.)

— Stare knjige čuvajte! Po naših hišah se najde v kakšem koti ali na podi ešče dosta starih knjig, pisanih v domačem narečju. To so zvekšega biblije, abecedniki itd. Ar so takše knjige velke vrednosti za znanost, prosti človek jih pa ne spoštuje, zato poiščite, če jih kaj imate, pa je izročite duhovnikom, starejšim dijakom ali uredništvu „Novin“, ki je dale dajo na pravo mesto. Ne dajte, da deca razčejujto stare knjige!

— Doslednost. „Duševni list“ (6. num.) se brani pred pisanjom „Jutra“ i piše: „... naše evang. ljudstvo prav dobro razmi ete (Duševni) list; stanovito 99-krat bole, kak od „Jutra“ ponujajo „Domovino“... Mi smo pa tudi ešče ne pozabili, ka je bio cajt, gda so z istoga ložiča hvalili i branili naše štampe... Lepa konzekventnost i lübezen istine!“

Mi smo se pa spomnili, da imajo vnogi evang. vučitelje naročeno „Jutra“ i „Domovino“! Gde je pa tu „konzekventnost“?!

Ka pravi Duševni list na to, da je „Domovina“ razširjena zlasti po luteranskih krajih v našoj krajini? Ali vam je to znano?!

— Naši sezonski delavci. Do zdaj se je odpelalo iz naše krajine 7 transportov v Nemčijo i 5 transportov v Francijo. V Nemčijo jih šlo 630, v Francijo pa 400. — V Belje je šlo okoli 2500 delavcov. Okoli 700 jih je šlo na delo v Ljubljano, Zagreb i Tržič; v Prištino (Srbija) pa 300. V Nemčijo se vozijo 3 do 4 dni, v Francijo 4 do 5 dni.

Včelarje! Predavanje o boleznih včeo bo v Beltincih v nedelo 2. junija 1929. po večernicaj. Predavali bodo g. šolski upravitelj Antauer z Tišine.

— Senje na Cankovi živinsko i konjsko bo 27. maja.

— Što najde potni list za Urugvaj, naj prinese v uredništvo!

Tiedenski glasi.

— Hrvatje v Rimi. Na risalsko soboto so sv. Oča sprijali hrvatske romare, ki so prišli s svojimi pušpek i Rim. Zagrebečki nadškof dr. Bauer je meo nagovor na Sv. Očo, v šterom je povdarjao vdanost jugoslovanskih katoličanov Kristušovimi namestniki. Potom so sv. Oča imeli nagovor na romare.

— Velke povodnji v državi. V južnom deli naše države je bilo veliko deževje. Nastopile so povodnji, tak da se je morao železniški promet iz Belgrada na jug staviti.

— Ogromna nesreča v Clevelandi. Preminochi tjeđen so se v bolnici v Clevelandi napravili strupeni plini (gazi), ar so razpokale razne čemerne snovi. Lüdje so merali, kak je što bio: doktorje s svojim orodjom v roki, ravnotak sestre, betežniki po stocaj itd, Merali so v par sekundaj. Dozdaj je 118 mrtvih i vnoгo ranjenih.

— Zverinski zločin. Iz Belgrada je bio poslani v Niš pak na ime, šteroga tam nega. Gda je pak začno vonjati, so ga odprli i najšli v njem človeče telo brez glave i nog. Zverine v človeškoj formi, ki je bujla toga človeka, so ešče ne zasledili.

Razne novine.

— Veliki ognji. Zadnji čas je nastanolo po Sloveniji vnoгo grozni ognjov. Tak je v Kočevski reki zgorelo 23 hiš i gospodarskih hramov. V Žerovnici je strela vničila 16 hramov; ijerinje iz železniškoga mašina je vničilo deo vesi Gatina. Gorele so tudi gošče. V vnoгих slučajaj je vzrok nesreče nepazljivost, gda deca ali kadilci vužgejo.

— Svet v številkaj. Na sveti je 1700 milijonov lüdi. Med temi je 785 mil. poganov, 227 mil. mohamedan-

cov, 15 mil. židovov, 212 mil. protestantov, 157 mil. pravoslavni i 304 mil. katoličanov.

— Bolgarija je proslavila 1000 letnico vladanja cara Simeona i 50 letnico osvobođenja Bolgarije. Pri toj priliki so vužgali „večni ogenj“ v čast tomi spomini.

— V Ameriko slobodno idejo iz naše države letos samo žene i deca izseljenikov, ki so že tam.

— Zepelin se zove zrakoplov, ki je te dni leto iz Nemčije v Sev. Ameriko. V Franciji ga je zajeo viher, spotrli so se motorje pa je duže morao krožiti nad zemljov, kama je viher neseo. Vojaštvi se je posrečilo, da so ga potegnili na zemlo. Zdaj ga popravljajo. Isti zrakoplov je lani preleto pot iz Nemčije v Ameriko v 70 vöraj.

Čüt za lepoto.

Vsakši duševno zdrav človek ima več ali menje razviti čüt za lepoto. Kak čütimo dobroto toploga sunčanoga dneva, tak tudi čütimo lepoto, gde koli jo vidimo ali čüjemo. Človek za toga volo v redi i čistoči drži svoje telo, svoj obleč, svoj stan i vse, s kem ima kaj opraviti. V splošnom so naši lüdje nagnjeni k čistoči. To svedočijo naše snažne hiže, rože po oknaj, pa stara navada po ništernih vesnicaj, da po sobotaj večer ceste pometejo. Pazimo zato, naj bo vse na nas i okoli nas čisto, lepo. To je tudi zdravji na dobro, či gojimo čistočo.

Človek, ki ostro razloči lepo i grdo, tudi v svojem oponašanji ino guči pokaže svojo plemenitost. Iz njegovih vüst ne bodete čüli nedostojne reči, ne žaljive reči. On tudi zavrne vsako nepošteno reč i oponašanje. Či bi naši rekrutje imeli več čüta za lepoto, se ne bi drli kak vrane, gda idejo na nabor. Tudi ne bi cest merili.

Zdravo čüteči človek išče lepoto vsešerom. On rad spevle i posluša spevanje pa igranje; on rad čte lepo knjigo, se zamüdi pri lepom kepi (podobi, slici) pri lepoh hiži ali cerkvi itd. Takši človek razširjavle svoje plemenito čütenje tudi med drugimi lüdmu. Zlasti zahvalno delo imajo v tom pogledi vučitelje i starišje. Či mati od dečinskih let vzgaja svoje dete k čistoči i k redi, te de to dete sledi vsigdar čütilo i sebi potrebočo po lepom življenji. Takši človek tudi lepo žive: ne je zapravilvec, ne divji, pošteni je vsigdar i z vsakim. Matere i starešje dekle, ne pozabite na to svojo lepo dužnost! Pošilajte deco čisto v šolo; obleč njim zakrpaže i osnažite, ar siromaštvo je ne sramota, grda je manjost i nečistoča! Včite je pri vsakšoj priliki, naj pazijo na to!

Človeka, ki je reden, vsakši spoštuje. Či ga neznanec sreča, se razveseli, či tudi ga ne pozna. Človek lepoga čütenja hodi z odpretimi očmi po sveti. Včasi opazi, ka je lepoga i se raduje. Či potuje po lepoh krajih, nezmerno vživle i se rad spomina tiste poti. Tudi takši lüdje bole mirno i radostno živejo, čütüdi so ne bogati, lepi i morebiti so ešče nesrečni.

Naj bo po naših hišaj ešče lepši red, naj bodo lica naših vesnic prijazna! Ženske, vaša dika je vaše nežno i lepo čütenje. Vzgajajte zato svojo deco, da bodo vidila v sveti lepoto! Nagiblite svoje može i sinove, ki so včasi malo trdi, da odprejo svoje oči ino svoje srce za lepoto!

Naši delavci pišejo

Vsaki čas prihajajo pisma iz Nemčije i Francije. Ne so ešče pozabili na nas! Tak je pisalo osem naših delavcov iz Francije, da jim je dobro. Iz Nemčije piše Fr. Kerčmar, da služijo moški na voro 23 pfenigov, ženske pa 20 pf. Naskori de pa valao bolši tarif. Železo 9 „Novin“ — Tri dekletje dva dečka se tožijo, ka delajo 15 vör na den. Tüdi po nedelaj morejo delati. Plače dobijo 40 mark. Prosijo pomoč. — Veselo pišo Janči, Roza i Karek. Imajo „trnok“ dobroga gospoda, šteri ma več sadovenoga drevja, kak Prosečka ves, gde so oni trije doma. Delajo 10 vör ne den.

„Vorarbeiter“ (prednji delavec) R. Vrečič iz Srdice naroča „Novine“ za svoje lüdi. — K. Vrečič pa prosí knige, da bi se nemški navčo.

Vsi ljubijo naše „Novine“ i „Marijin list“, ki so njim edina tolažba. Ne pozabimo tüdi mi na nje!

Prosimo, da pišete zlasti svoje naslove točno. To nam pri pošilanjí Novin dela največše neprilike. Ne napišite naslov kraja i pošte pa gospodara tak, kak čujete izgovarjati, liki napišite ga tak, kak ga pišejo Nemci. Če sami težko pišete, prosite kakšega tovariša, ki lepo piše, da mesto Vas napiše razločno naslov.

Vsem, ki so naročili knjigici „Nemščina brez učitelja“, sporočamo, da smo vsa naročila izročili Prosvetni zvezi v M. Soboti, ki Vam je knige taki odposlala. Peneze pošlite v rekomandiranom pismi na naslov: Ekspozitura Prosvetne zveze Murska Sobotka SHS. — Što ešče žele to knigo, naj tüdi piše po njo na gornji naslov! Knigica je iz 2 delov, ki koštata s poštninov vred 20 din. Što je pa ešče doma i bi rad kúpo to knigo, jo dobi pri sobočkoj borzi dela.

Vsem, ki so nam poslali pozdrave, prisrčna zahvala! Vsakšne pismo nam je v veliko veselje! Što čüti količkaj zmožnosti za pripovedavanje, bi ga prosili, da napiše kaj več iz življenja naših delavcov za naše Novine. Radi bomo objavili. Vsakši de to čteo z veseljom i radovednostjov.

— Vse bolečine zob i glave odstrani za gotovo i hitro „INKA“. Pri reumatizmi, smicanji, prehlajenji, išiasi, bolečinaj kosti pomaga „INKA“. Eden glažek z natančnim navodilom stane 10 Din. Dobi se v Lekarni pri Svetoj Trojici v Dolnjoj Lendavi.

IVAN ŠEGA, M. Sobotka prek židovske cerkvi gospodarske, obrtne in industrijske mašine i potrebščine.

Lokomobil bencin, gasmotor - elektromotor - transmisije - žage - kugellegergonilni jermeni, la. cilindrsko, auto olje i masti itd. MLINSKE POTREBŠČINE, valeki i vsi deli, koperej, trijeri, hamni, svila, gurtje, peharčki, aufzug železje za cilindar, potače itd. GOSPODARSKI MASINI, mlatilnice, sejalni mašini, plügi, sadni i grozdni mlini, preše, sečkari, reporeznice, pumpe, vetrenjače, vage itd.

Nonurencne cene!

Tüdi na rate!

Prvovrstno blago!

Dijaško polje

Marija z Brezij.

Večerni mrak je padal na zemljo. Komaj slišno je dež pršil. V hrib so stopali naši študentje in študentke, telesno trudni, duševno sveži. V gozdu diha tista tajinstvena tem, ki človeku v pogovoru vzame besedo, da v tišini uživa čar teme in šumenje dežja.

Tedaj zadoni iz dalje ubrano brnenje in v študentovskih srcih odmeva: „Večerni zvon, o mili zvon, kak mnogo duš privede on“ — Besede se zlivajo v brnenje zvonov. . . Spesimijo se budi v srcih vroča molitev študentov iz Slovenske Krajine.

Marija z Brezij! Vabiš nas, Mati naša! Prinašamo Ti svoja bolesi in težav polna srca. . . Ozri se, Usmiljena, na našo ubogo krajino in na nas, njeno upanje! Mi verujemo v Tvojo pomoč, o Mati! Usliši naše starše, sestre in brate, ki molijo k Tebi v Tvojem svetišču. . . In nas usliši, Dobra, in preokreni naše življenje! Daj nam vzgojiteljev, požrtvovalnih in vernih! Daj nam življenja in veselja! Daj, da bomo kdaj ljubee služili svojemu ljudstvu; mine naj vse grenko sovraštvo in sonce Tvoje ljubezni naj zasije pri nas. Izprosi, da bomo v pravi veri združeni hvalili Tebe, o Mati!

Cene

Belice se držijo pri 90 paraj do 1 Din zna pa biti, da cene ešče spadnejo, ar prihajajo glasi iz Nemčije, da majo tam dosta toga blaga. Malo belic je na Holandskom i Danskom, zato so tam cene tüdi jako črste. Frišnje belice majo dobro ceno i se kúpüjejo v velki vnožinaj za magazine za zimo.

Vino cene so se nikelko zdignole zavolo toga, ar se je mislilo, da je zima vnogo škodila vini. Kúpüje se pa zdaj prilično malo vina, komi je kriv posebno novi trošarinski zakon, po šterom mora küpec pri kúpüvanji včas plačati vso trošarino.

Silje cene so nikelko znova spadnole. Pšenice je ešče precí za odajo i je gotovo precí ostane do novoga zrnja.

Živina: V Maribori: biki debeli 9 do 10 Din, napou krmeleni: 8:50 do 9:50 Din, plemenske krave 7:50 do 8 Din, biki za klanje 7:50 do 9:50 živa vaga.

INSERIRAJTE V „NOVINE“!

Barve, laki, firneži

broci, pinzelni, olje i laki za bicikle i šivalne mašine dobite po fal ceni v specialnoj trgovini nasproti židovske cerkve Murski Soboti.

MALO POSESTVO

ki obstoji z 2 orala zemle, hiža z 2 sobi, 1 kühnja, 1 klet, gümla, štala, levovje, sadovnjak se takoj proda s celim kurentalom v SREDNJI PETANJCI. Hiža je na glavnoj cesti šte. 66.

Original Francozok
ECLAIR VERMOREL

je najbogša
špričakajca na sveti.

Generalno zastopstvo:
BARZEL D. D. SUBOTICA

Iščite cenik! Dobi se povsod.

Vsakovrstne surove in svinjske kože

kúpüje po najvišji dnevni ceni
FRANC TRAUTMANN
Murska Sobotka Cerkvena ul. 191.

Sprejme se v večjo trgovino

pomočnik

ki je izumen v mešani stroki in ki je zmožen slovenskega in magyarskega jezika. Podrobnejše se izve v trgovini HAHN M. Sobotka.

Krojaškega vajenca

iz boljše hiše sprejme MENCIGAR FRANC, krojač Lipovci.

Gramofoni i plošče

proti takojšnjemi i dugoročnomi odplačili.

Vaši najpriljubljeniji umetniki i naše
lüdske pesmi samo na ploščaj

EDISON, BELL, PENKALA
Zagreb, B-cesta 35.

Kúpüjte domače proizvode!
Zahtevajte hšenki naše kataloge!

Pozor!

Či ščete meti dobro koso, te kúpüte samo

Acier de Svede

K. M.

koso iz pravoga švedskoga ocla. Edina razprodaja za Prekmurje in Medžimurje. Slamorenice iz sombatske tovarne Pohl i sinovi, so stalno v zalogi.

Tivadar Franc, železna trgovina
Dolnja Lendava.

Umetnost zdrava postanoti i ostanoti

se posreči vsakšoj deklini, ženski i moškomi, če upotrebljavle doli navedene preparate, šteri se proizvajajo po receptaj izkušeni skoz 32 let i so zavolo toga popolnoma neškodlivi.

Proti vsem kočnim napokam:

Fellerova kaukaška Elsa pomada za obraz, čuva tüdi kožo, obnavla i pomlajuje hrapavo, razpokano i luknjčavo kožo obraza šinjeka i rok. Odstranjuje sojedice, lišaje, njeno hitro delovanje proti sunčnim pegam naravnost iznenadi. Najbole očuva od posledice vetra, vlage, praha i sopare. Eden lonček 12 Din. Mladeniško sveži i zdravi izgled davle Fellerovo Elsa lilijno mleko. Glažek 13 Din 20.

Za gojitev vlas!
za ojačanje i pospeševanje bujnjejše rasti vlasí, za sprečavanje lüskin, izpadanja vlasí i prerane serosti se rabi Fellerova jaka Elsa pomada za rast vlasí (Tanohina pomada). Obdrži vlase mehke i gibke. Eden lonček 12 Din, nadalje Elsa žganje za vlase, krepi, osvežuje i prehranjuje vlase, 27 Din 50.

Za pranje vlas i glave kušajte ednok Fellerov prijeto dišeči Elsa Šampon. Vi boste navdušeni. Eden zavojček 3 Din 30.

Po pošti za probu 2 lončeka edne ali po eden lonček obej Elsa pomad s pakivanjom i poštninov vred 40 Din, samo če se penezi šaprej pošlejo, ar po povzetji košta poštnina 10 Din več.

Fellerove Elsa žajte lepote i zdravlja. Elsa lilijasta, žučakova, glicerina, boraksova, katranova i Elsa žajja za britje, za probu 5 falatov na izbiro 52 D. Naročí se točno na EUGEN V. FELLER, STUBICA DONJA CENTRALA 146, HRVATSKA.